

Τ' ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ

Τῷ ἐπιφανεῖ τοῦ στίχου καὶ τοῦ λόγου ἀριστοτέλῃ

κ. Μέμ. Α. Μαρζώκη

Α'

Η σύζυγος κοιμίζει τὰ μωρὰ της·
ὀθυμούμενη ὅλα...—ξένα καὶ ὀδικὰ της—
καὶ πλένοντας τὰ πιάτα μουρμουρίζει.
Μόνος ἐκεῖ ἔς τοῦ δείπνου τὸ τραπέζι,
κυττώντας ὁ Σπουργίτης τὸ φεγγάρι,
μὲ μιὰ μπαλίτσα ἀπὸ ψωμάκι παίξει
καὶ σκέφτεται, καὶ πίνει, καὶ φουμάρει.
Τ' ὄραϊο νησί του ξάφνου ἐκεῖ προβαίνει
γεμάτο εὐμορφίης τριανταφυλλένιες
κ' ἡ φαντασία του πλέει ὀνειρευμένη
ἔς αὐγαῖς χρυσαῖς, ἔς νύχτες ὀσμυμένιες.
Ὁ νοῦς του τρέχει ἀπὸ μιὰν ἄκρη ἔς ἄλλη
κ' ἡ μιὰ μαγεία τὴν ἄλλη ξετυλίζει
ἀπὸ ἓνα ἔς ἄλλο χύνεται ἀκρογιάλι
κ' ἓνα μὲ τἄλλο ἐμπρὸς του ἐκεῖ ἀντικρίζει.—
Νὰ ὁ Μόλος, νὰ τὰ ὄραϊα κωδωνοστάσια·
νοῦς καὶ ψυχὴ καὶ ἴματι ὅπου νὰ κάμῃ
ἔς τοὺς λόφους, ἔς τὸ Κρουονέρι, ἔς τὰ ἐργοστάσια,
ἔς τὸν Ἄμμο ἐκεῖ, ἔς τὸ Λόγγο, ἔς τὸ Ποτάμι,
ἀπ' ὅπου ἀρχίζει ὡς πέρα ποῦ βυθίζεται,
μιὰ οὐράνια εἰκόνα λὲς πῶς ξετυλίζεται.
Γλυκοχαράζει ἡ ἀνατολὴ ὀλοένα
καὶ ὁ ζέφυρος γλυκὰ γλυκὰ σκορπιέται.
Βελάσματα ἐκεῖθε μακρυσμένα,
πέρα τ' Ἀγίου τὸ σίμαντρο γροικιέται
καὶ τὸ πουλάκι τὸ σκοπὸ του ἀρχίζει.

Ἐστὸ κάστρο τὸ φεγγάρι γλυκογέρνει
 κ' ἡ ἀνατολὴ ποῦ ἀντίκρου του ροδίζει,
 ἔς τὸ Ἀργάσι τὰ φιλιὰ της πρωτοστέρνει.
 Νά, δυὸ σκυλάκια ἐκεῖ πηδοκοποῦνε
 καὶ ἀναμεισθῆς ὁ κυνηγὸς προβαίνει·
 δεξιὰ, ζερβιὰ κοκκόροι ἀντιλαλοῦνε
 καὶ τὸ στερνὸ τὸ ἀστέρι γλυκοσβένει.
 Νὰ καὶ ὁ ψαρᾶς, πρὸς τὸ γιὰλὸ σιμόνει
 μὲ λίγα ἐκεῖ ψαράκια ἔς τὸ κοφίνι·
 γλυκειὰ εὐωδιὰ ἐδῶ τὸ πέλαο χύνει
 ποῦ τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα βαλσαμόνει.
 Νὰ οἱ Κῆποι, νὰ ἡ δροσάτη χωροποῦλα·
 κεῖθε ἀπ' τὴ βρούσι—ὦ, γλύκα!—ξεπροβάλλει
 χαριτωμένῃ, ἀμέριμνῃ παιδοῦλα
 μὲ τὴ σταμνίτσα ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι.
 Νὰ καὶ τῆς θειᾶς Χρυσάνθης τ' ἀγοράκι,
 ἔς τὸν ὄμο τὸ σεγοῦνι ἔχει ῥιμμένον
 καὶ σέρνει τ' ὀκνηρὸ του γαῖδουράκι
 λαχανικὰ δροσάτα φορτωμένο. —
 «Γειά σου, γέρο-Μαντᾶ!—Καλή σου ἡμέρα!»
 κ' ὁ γέρος πάει τὰ ζᾶ του νὰ ποτίσῃ.
 Ἦνῆλα τοῦ πιστικοῦ ἀντηχεῖ ἡ φλογέρα
 καὶ πέρα ἐκεῖ σημαίνει τὸ ἔξωκκῆσι.
 Μαγεύεται τὸ βλέμμα· ὅπου γυρίζει
 μὲ αἰώνια πρασινιὰ τὸ γλυκοσέρνει
 κ' ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ποῦ τὸ Σκοπὸ ἀντικρύζει
 τοῦ γιούλιου ἡ εὐωδιὰ τὴ συνεπαίρνει.—
 Ἐστὸ θεῖο προσπλωμένος ὄραμά του,
 ὁσφραίνεται ὁ Σπουργίτης καὶ στενάζει·
 γλυκὰ γλυκὰ σιγοπετᾶ ἡ καρδιά του
 καὶ μ' ἓνα δάκρυ ἀγάπης ποῦ τοῦ στάζει
 μέσ' ἔς τὴ σιγὴ ποῦ ὁ νοῦς του μοσκοπλέει·
 «ὦ, Ζάκυθό μου! ὦ, Ζάκυθό μου!» λέει.

(Ἐξ ἀνεκδότου ποιήματός μου)

(Ἐν Πόρῳ, Ὀκτώβριος 1898)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ